

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Hezké Jižní Město**, se sídlem Stříbrského 683/14, Praha 11, zastoupeného Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, odbor výkonu státní správy I, se sídlem Vršovická 68, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2008, č. j. 500/2197/503 21/08, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) Skanska a.s.**, se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4, zastoupena Mgr. Ondřejem Duškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 15, Praha 1, **2) Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupen Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2012, č. j. 5 Ca 77/2009 - 126,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení ad 1) **se zamítá.**
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Pavla Černoouse, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 2400 Kč.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení ad 1) **je povinna** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Pavla Černoouse, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 3750 Kč.
- V.** Osoba zúčastněná na řízení ad 2) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný vydal napadené správní rozhodnutí, jímž potvrdil rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy Chráněné krajinné oblasti Český kras (dále jen „orgán I. stupně“) zn. 03055/CK/2008 ze dne 13. 10. 2008, kterým byla osobě zúčastněné na řízení ad 1) povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů pro realizaci stavby nazvané dle projektové dokumentace „Milíčovský háj jih a východ obytný soubor“. Konkrétně se jednalo o výjimku ze zákazu rušit a poškozovat živočichy užívaná sídla, a to pro kriticky ohrožený druh skokan skřehotavý, silně ohrožené druhy kuňka ohnivá, skokan zelený, čolek obecný, čolek velký, ještěrka obecná, slepýš křehký a ledňáček říční.

[2] Žalobce v žalobě namítl, že orgán I. stupně podřadil důvody pro povolení výjimky jednak pod ustanovení § 56 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, avšak výslovně neuvedl, kterých druhů se tento důvod týká, jednak pod ustanovení § 56 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny s tím, že je tato výjimka udělována za účelem ochrany skokana skřehotavého a zeleného, kuňky obecné, čolka velkého a obecného a ledňáčka říčního a jejich stanovišť, a dále pod písm. g) téhož ustanovení s tím, že účelem výjimky je opětovné osídlení „určitého území“ populací slepýše křehkého. Zákonné podmínky stanovené v uvedených ustanoveních zákona však podle žalobce nejsou splněny a správní orgány „ohýbají“ právo tak, aby mohly předstírat zákonně vydané povolení výjimky pro záměr, který nesplňuje zákonem stanovené podmínky.

[3] Žalobce dále uvedl, že mezi rybníkem Vrah a Milíčovským rybníkem leží území Natura 2000. Území kolem Milíčovského rybníka je přírodní památkou, která byla z důvodu ochrany přírody zasažená výstavbou Jižního Města vyhlášena již v roce 1988 jako Přírodní památka Milíčovské rybníky a les, vymezená jako „*soubor přirozených doubrav, olšin, vlhkých luk a rybníků, významná společenstva rostlin a biotop chráněných živočichů (bezobratlých, obojživelníků, savců, ptáků), charakteristický úsek krajiny Průhonické plošiny a důležité zázemí obyvatel Jižního města katastrální území Újezd*“.

[4] K argumentaci ustanovením § 56 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny žalobce blíže namítl, že podle orgánu I. stupně je komerční výstavba bytů veřejným zájmem, navíc výrazně převažujícím nad zájmem ochrany přírody, ačkoli jediným cílem investora je dosáhnout svého soukromého zisku. Výjimka podle uvedeného zákonného ustanovení tak podle žalobce byla vydána v rozporu se zákonem, neboť není prokázán ani veřejný zájem, ani neexistence jiného uspokojivého řešení. Nadto, jak zmíněno výše, není z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně seznatelné, kterých druhů se takto udělená výjimka týká, tudíž je rozhodnutí v tomto bodě nepřezkoumatelné.

[5] Dále žalobce uvedl, že výjimky podle § 56 odst. 3 písm. e) a g) zákona o ochraně přírody a krajiny lze udělit ve vztahu k jednotlivcům chráněných druhů v případě, že záměr jako takový směřuje k zákonem uvedenému účelu, tedy k ochraně jedinců a stanovišť (písm. e) nebo k opětovnému osídlení (písm. g). Žadatel o výjimku však nehodlá svůj investiční záměr uskutečnit z důvodu ochrany uvedených chráněných druhů ani za účelem opětovného osídlení území populací slepýše křehkého, ale jen pro svůj zisk. Odůvodnění udělení výjimky odkazem na § 56 odst. 3 písm. g) a e) zákona o ochraně přírody a krajiny tak neodpovídá skutečnému stavu. Případný, ale ve správním řízení nijak nedoložený vedlejší efekt nelze vydávat za důvod pro povolení výjimky podle písm. e) a g), neboť pak by muselo být hlavním důvodem těchto opatření dosažení ochrany jedinců či stanovišť nebo opětovné osídlení. Žalovaný

v napadeném rozhodnutí sice uznal, že prioritním důvodem žádosti o povolení výjimky bylo povolení výstavby bytového komplexu. Zároveň však žalovaný uvedl, že výjimka byla povolena v souladu s ustanovením § 56 odst. 3 písm. e) a g) zákona, tedy že byla povolena pro účel ochrany jedinců a stanovišť a k opětovnému osídlení stanovišť; rozhodnutí žalovaného je tak podle žalobce vnitřně rozporné. Záměr, pro který byla výjimka povolena, nesleduje zákonem předpokládaný účel.

[6] Dále žalobce v žalobě konstatoval, že další zákonem předpokládanou podmínkou pro povolení výjimky je neexistence jiného uspokojivého řešení (§ 56 odst. 3 poslední věta). Ani tato podmínka ovšem podle žalobce nebyla splněna, neboť žalovaný k tomu vlastně jen uvedl, že i případný jiný vlastník pozemků nežli osoba zúčastněná na řízení ad 1) by také nejspíš dotčené území zastavěl. Jiné podoby zástavby vůbec nebyly ve správních rozhodnutích zvažovány.

[7] Podle žalobce je pak napadené správní rozhodnutí nezákonné i proto, že chybí stanovení metodiky, kritérií a hraničních hodnot, chybí analýza současného stavu založená na terénním průzkumu a analýza budoucího stavu, která by se odvolávala na kvantitativní studie například o výskytu slepýše či ještěrky v dotčeném prostoru.

[8] Žalobce taktéž napadl způsob, jímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s vyjádřením zástupce České herpetologické společnosti (s tím, že Česká herpetologická společnost nedodala své vyjádření k věci ve lhůtě patnácti dní). Žalovaný vůbec nevypořádal žalobcem předloženou argumentaci hydrologa dr. V., který sice není soudním znalcem, ale je specialistou Organizace spojených národů na vodní hospodářství v krajině, tedy dostatečně erudovaným odborníkem na to, aby se jeho odbornými výhradami předloženými žalobcem správní orgány zabývaly. Žalovaný rovněž bagatelizoval závěry Dr. P. o ohrožení dotčených druhů. Žalobce opakovaně ve správním řízení zpochybnil biologické posouzení zpracované společností AQUATEST, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce obsah tohoto posouzení nezpochybňuje. Žalovaný se věcně nezabýval vznesenými námitkami žalobce (a priori je označil za irelevantní či tvrdil, že nebyly vzneseny), čímž zasáhl do práva žalobce na řádné vypořádání jeho odvolacích námitek.

[9] Podle názoru žalobce žalovaný rovněž řádně nevypořádal jeho námitku, že dešťové srážky svedené z důvodu výstavby několikakilometrovou stokou mimo území mokřadů nepovedou ke kritickému snížení výskytu obojživelníků. Kritická hodnota vodní bilance pro obojživelníky v napadeném správním rozhodnutí či rozhodnutí orgánu I. stupně ani nebyla kvantifikována. Odvod dešťové vody několikakilometrovou stokou mimo dnes zásobované mokřady, bude mít podle žalobce i jím předložené expertizy vliv na obojživelníky v celé oblasti včetně přírodní památky a území Natura 2000.

[10] Dále žalobce v žalobě i ve svých podáních ve správním řízení namítal, že výstavba přinese zvýšený počet psů, pravidelným kosením likvidaci přirozených skrýší pro chráněné živočichy na současné louce, takže se zvyšují faktory, které zhoršují současný stav výskytu zvláště chráněných živočichů. Konstatování žalovaného v napadeném správním rozhodnutí, že „argumentace obavou z ohrožení zvláště chráněných živočichů se jeví jako nesmyslná“, nelze bez uvedení věcných argumentů přezkoumat. Na Jižním Městě pobíhají psi všude po volných prostorách bez ohledu na zákaz volného pohybu psů či na charakteristiku druhu pozemku v katastru nemovitostí (veřejná zeleň).

[11] Žalobce rovněž ve své žalobě polemizoval se závěrem žalovaného, že se sice přímo na dotčených pozemcích vyskytují slepýš křehký a ještěrka obecná, ale „nejedná se o jedinečné

a klíčové populace pro přežití těchto druhů ani v rámci území hlavního města Prahy, ani v rámci území České republiky.“ Tato argumentace potvrzuje, že žalovaný relativizuje samo poslání ochrany kriticky a silně ohrožených druhů, podle žalobce jde toliko o subjektivní hodnocení, které není jakkoli věcně podloženo.

[12] Nakonec žalobce shrnul, že žalovaný nepředložil objektivní a přezkoumatelné zdůvodnění udělení výjimky ze zákona, přičemž však udělení výjimky ze zákona musí být považováno za mimořádný nástroj, který je užíván výjimečně. Výjimka byla vydána v rozporu se zákonnými podmínkami a umožňuje poškozování životního prostředí. Žalobce byl zkrácen na svém právu na zákonné rozhodování, na svém právu na přezkum minimálně v mezích odvolacích bodů a na právu, aby rozhodnutí mělo zákonem předepsané náležitosti, zejména řádné odůvodnění.

[13] Na základě uvedené žaloby bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2012, č. j. 5 Ca 77/2009 - 126, protože žalovaný dostatečně nevypořádal odvolací námitky žalobce. Požadovanou výjimku lze totiž podle § 56 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny udělit pouze tehdy, když se kumulativně naplní podmínky, že je pro udělení výjimky naléhavý důvod s výrazně převažujícím veřejným zájmem, že neexistuje jiné uspokojivé řešení a že populace chráněného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska její ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil svůj závěr, že předmětná bytová zástavba je naléhavým důvodem sociální povahy s výrazně převažujícím veřejným zájmem. Žalovaný se dále podle městského soudu nevypořádal s odvolací námitkou žalobce týkající se připomínek obsažených ve vyjádření hydrologa dr. V. Rovněž u naplnění podmínky pro udělení výjimky spočívající v neexistenci jiných uspokojivých řešení městský soud dospěl k závěru, že z napadeného správního rozhodnutí nelze shledat, na jakých důvodech spočívá závěr žalovaného o neexistenci jiných uspokojivých řešení.

[14] Městský soud v citovaném rozsudku vyšel z toho, že výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů, tj. z podmínek uvedených v § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (*je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat, není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stádía nebo jimi užívaná sídla*) byla osobě zúčastněné na řízení ad 1) orgánem I. stupně povolena podle § 56 odst. 1 zákona ve znění účinném do 30. 11. 2009, tj. pro případ, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, a podle § 56 odst. 3 písm. e), g) a h) zákona ve znění účinném do 30. 11. 2009, tj. za účelem ochrany živočichů, rostlin nebo jejich stanovišť nebo ochrany přírodních stanovišť (písm. e); pro účely opětovného osídlení určitého území populací druhu nebo opětovného vysazení v původním areálu druhu nebo pro chov v zajetí pro tyto účely, včetně umělého rozmnožování rostlin (písm. g); a z ostatních naléhavých důvodů s výrazně převažujícím veřejným zájmem včetně těch, které jsou sociální a ekonomické povahy, jež mají příznivé důsledky pro životní prostředí (písm. h). Předmětná výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů živočichů byla povolena ze zákonného zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje jedinců, zejména je rušit a poškozovat jimi užívaná sídla při budování obytného souboru „Milíčovský háj jih a východ obytný soubor“.

[15] Městský soud připomněl, že orgán ochrany přírody a krajiny může v případě zvláště chráněných druhů živočichů povolit výjimku ze zákazů dle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny toliko v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převyšuje nad zájmem ochrany přírody (§ 56 odst. 1 zákona ve znění do 30. 11. 2009). Ustanovení § 56 odst. 3 zákona ve znění do 30. 11. 2009 možnost povolení takové výjimky navíc dále omezuje tak, že stanoví, ve kterých případech je možno výjimku ze zákazu povolit s tím, že tak lze učinit jen tehdy,

neexistuje-li jiné uspokojivé řešení a pokud populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany. Z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně je podle městského soudu zřejmé, že výjimka byla povolena podle § 56 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. *z ostatních naléhavých důvodů s výrazně převažujícím veřejným zájmem, které jsou ekonomické povahy, jež mají příznivé účinky pro životní prostředí*, a to ve vztahu ke všem živočichům vyjmenovaným první větou výroku rozhodnutí; dále podle § 56 odst. 3 písm. e) téhož zákona, a to *za účelem ochrany skokana skřehotavého a zeleného, kuňky obecné, čolka velkého a obecného a ledňáčka říčního a jejich stanovišť*; a dále podle § 56 odst. 3 písm. g) téhož zákona, a to *pro účely opětovného osídlení předmětného území populací slepýše křehkého*.

[16] Městský soud následně přisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nikterak nevypořádal argumentaci hydrologa dr. V. ohledně vodní bilance, neboť vyjádření dr. V. ze dne 10. 1. 2008 bylo žalobcem předloženo orgánu I. stupně již při místním šetření dne 18. 9. 2008, v prvoinstančním rozhodnutí však je pouze uvedeno, že *„připomínky týkající se vodního režimu lokality jsou řešeny v rámci hydrologického posudku“*. Vyjádření dr. V. ze dne 10. 1. 2008, předložené při místním šetření dne 18. 9. 2008, však není obsahově totožné s vyjádřením dr. V., které žalobce předložil odvolacímu orgánu spolu s odvoláním. Městský soud vyjádřil názor, že žalovaný si předně měl ujasnit a ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit, zda dr. V. je, či není osobou odborně způsobilou k podání odborného vyjádření. Dále bylo na žalovaném, aby vyjasnil a v rozhodnutí uvedl, zda žalobce byl oprávněn vyjádření předkládat ve fázi odvolacího řízení (oznámení ze dne 25. 8. 2008 o pokračování správního řízení a o ústním jednání svolaném na 18. 9. 2008 obsahuje poučení o možnosti vyjádřit se k věci ve stanovené lhůtě s tím, že k později podaným námitkám a připomínkám nebude přihlédnuto). Podle soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí měl vypořádat i se související odvolací námitkou, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s připomínkami obsaženými ve vyjádření dr. V. a že žalobci bylo stavebním odborem doporučeno námitky uplatnit právě v rámci řízení o udělení výjimky. Namísto toho žalovaný vyjádřil pochybnost nad odborností dr. V., jeho vyjádření ani neodmítl, ani se jím věcně nezabýval, a to s odůvodněním, že toto vyjádření směřuje zejména k vodohospodářským dílům a plánu odvodnění území a že povolení k vodohospodářským dílům byla předmětem jiného samostatného řízení. Vypořádání odvolací námitky žalobce v napadeném správním rozhodnutí týkající se připomínek obsažených ve vyjádření dr. V. městský soud zhodnotil jako nepostačující a žalobní námitku, že se žalovaný v tomto ohledu nedostatečně vypořádal s důvody odvolání, shledal městský soud důvodnou.

[17] Městský soud se v napadeném rozhodnutí zabýval dále námitkou, že pokud by snad i existoval naléhavý veřejný zájem na výstavbě bytů, nebylo prokázáno, že jej nelze uspokojit jiným řešením než záměrem osoby zúčastněné na řízení ad 1), který vyžaduje udělení napadené výjimky. Podle názoru městského soudu nelze z odůvodnění vydaných rozhodnutí spolehlivě shledat, na čem spočívá závěr správního orgánu o neexistenci jiných uspokojivých řešení. Správní orgán I. stupně toliko uvedl, že je problematické hledat jiné uspokojivé řešení, touto otázkou se sice zabýval, nicméně nevyřešil ji. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje, že předmětné pozemky určené k obytné výstavbě budou dříve či později zastavěny, ani to podle soudu nelze považovat za odůvodnění a doložení neexistence jiného uspokojivého řešení. Napadené rozhodnutí takové odůvodnění přes vznesenou odvolací námitku neobsahuje. Podle § 56 odst. 3 věty poslední zákona o ochraně přírody a krajiny lze výjimku udělit jen tehdy, *„neexistuje-li jiné uspokojivé řešení“* a pokud *„populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany“*. Nebyla-li prokázána neexistence jiného uspokojivého řešení, pak rozhodnutí o povolení výjimky bylo vydáno v rozporu se zákonem, což shledal městský soud jako další důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[18] Proti rozsudku městského soudu podali kasační stížnost jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení ad 1). Žalovaný ve své kasační stížnosti uvedl, že veřejným zájmem, který vyžaduje neodkladné řešení, je nedostatek ubytovacích kapacit. K závěru městského soudu o tom, že se nevypořádal s argumenty žalobce vycházejícími z vyjádření dr. V., žalovaný namítl, že vyjádření dr. V. nepřijal jako důkazní prostředek, a proto se jím věcně nezabýval. K výtce městského soudu o tom, že se nevypořádal se zákonným požadavkem neexistence jiných uspokojivých řešení, žalovaný uvedl, že si lze těžko představit, že by prvoinstanční či dokonce odvolací orgán zasahoval investorovi do jeho žádosti, navrhoval mu alternativy jeho projektu či snad realizaci záměru na jiném místě. Dále pak žalovaný konstatoval, že s ohledem na predikovaný vývoj hrozí nebezpečí, že ve velice krátkém horizontu přestane být předmětné území vhodným biotopem pro chráněné druhy.

[19] Osoba zúčastněná na řízení ad 1) ve své kasační stížnosti uvedla, že žalovaný proti rozsudku městského soudu uvádí obdobné argumenty jako ona. Poukázala na to, že je napadený rozsudek městského soudu nezákonný, neboť městský soud dospěl k nesprávnému závěru spočívajícímu v nesprávné aplikaci zákona, respektive k závěru, který neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Dále pak je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť rozhodnutí městského soudu se neopírá o důvody, na základě nichž by bylo možno učinit závěr o zrušení napadeného správního rozhodnutí.

[20] Podle osoby zúčastněné na řízení ad 1) žalovaný řádně odůvodnil, v čem veřejný zájem na uspokojování bytových potřeb převažuje nad zájmem na ochraně přírody, neboť v napadeném správním rozhodnutí uvedl: „*Zájem na nové bytové výstavbě lze chápat jako veřejný zájem na uspokojování bytových potřeb stávajících i budoucích obyvatel Prahy, a tedy jako ostatní naléhavý důvod s výrazně převažujícím veřejným zájmem sociálním. Není přitom podstatné, resp. zákon v tomto smyslu nerozlišuje, zda bytovou výstavbu provádí obec či soukromý investor.*“ Dále odvolací orgán uvedl, že „*populace žádného z předmětných druhů živočichů nebude ohrožena na existenci, resp. budou zachovány v příznivém stavu z hlediska jejich ochrany*“. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) rovněž uvedla, že vedle bytové potřeby jsou zde i další důvody, neboť plánovanou výstavbou dojde ke zvelebení pozemků, bude zabráněno dalšímu zarůstání a zaplevelování pozemků nevhodnými rostlinami a náletovými křovinami a zlepší se hospodaření se srážkovou vodou. Podmínka naléhavých důvodů s výrazně převažujícím zájmem majícím příznivé důsledky pro životní prostředí je proto v daném případě splněna.

[21] Podle osoby zúčastněné na řízení ad 1) i pokud by v tomto ohledu nebylo napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, nebylo by lze ho rušit, jelikož je věcně správné. Předmětná výjimka totiž nebyla povolena jen z důvodu podle § 56 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, ale rovněž ze dvou dalších důvodů. Ty spočívají v ochraně živočichů nebo jejich stanovišť a v opětovném osídlení určitého území populací druhu nebo opětovném vysazení v původním areálu druhu, neboť i tyto důvody uvedl žalovaný v napadeném správním rozhodnutí (§ 56 odst. 3 písm. e) a g) téhož zákona).

[22] Dále osoba zúčastněná na řízení ad 1) stejně jako žalovaný polemizovala s tím, že se žalovaný měl vypořádat s argumentací, kterou žalobce čerpal ze stanoviska dr. V., a dokonce dovozovala, že závěr soudu o této věci je nepřezkoumatelný.

[23] Osoba zúčastněná na řízení ad 1) ve své kasační stížnosti dále doplnila argumentaci žalovaného ke splnění podmínky neexistence jiných uspokojivých řešení podle poslední věty § 56 odst. 3 zákona a uvedla, že jiné uspokojivé řešení, jakým by bylo lze docílit realizace projektu ve stávajícím objemu, neexistuje. Z pravidel logiky přitom vyplývá, že nelze po správním orgánu

požadovat důkaz neexistence jiného řešení, když jiných řešení v zásadě existuje nekonečně mnoho.

[24] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného upozornil na nedostatek v zastupování žalovaného, neboť Ing. M. K., který je uveden v kasační stížnosti, nemá vysokoškolské právnické vzdělání. Dále žalobce citoval judikaturu Ústavního soudu k problematice veřejného zájmu (zejména nálezný sp. zn. Pl. ÚS 24/04 ze dne 28. 6. 2005 k průplavům na Labi) a rovněž poukázal na to, že dr. V. je specialistou na zadržování vody v krajině, a proto je jeho názor relevantní na posouzení vlivů stavby na kriticky a silně ohrožené obojživelníky vázané na dešťové srážky na Přírodní památku Milíčovský les a rybníky, kterým výstavba vezme životodárnou vodu ze srážek potřebnou pro jejich přežití.

[25] Žalobce se vyjádřil také ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) a uvedl, že rozsah a způsob zástavby má přímo v místě výstavby negativní dopady na kriticky a silně ohrožené živočichy, a to po celý rok na slepýše křehkého a ještěrku obecnou a dále na kriticky a silně ohrožené obojživelníky kolonizující v jarních měsících zavodněné části, nadto dojde ke zničení přirozené bariéry omezující pohyb osob a psů. Svedení vody ze zpevněných ploch výstavby mimo Přírodní památku Milíčovský les a rybníky pak bude mít za následek urychlení vysychání přírodní památky a prohloubení negativní tendence nastartované výstavbou Jižního Města. Přitom Přírodní památka Milíčovský les a rybníky byla vyhlášena právě proto, aby negativní dopady výstavby Jižního Města byly stabilizovány a nikoliv prohlubovány. Žalobce ostatně všechny uvedené námitky proti udělení výjimky s požadavkem na zpracování různých variant hustoty a provedení zástavby uplatnil na samém začátku posuzování udělení výjimky a také v rámci posuzování EIA. Navýšení míry využití území, o které požádala osoba zúčastněná na řízení ad 1), bylo zdůvodněno potřebou sociálních bytů a výstavbou chybějící občanské vybavenosti v rozsahu 10 %. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) odkoupila pozemky od Magistrátu hlavního města Praha bez výběrového řízení, sociální byty nepostavila a slíbenou občanskou vybavenost v předpokládaném rozsahu 10 % nerealizovala (a to z důvodu svého soukromého zájmu na maximalizaci zisku, který je zde z podstaty opakem veřejného zájmu). Argumentace v kasační stížnosti, ze které vyplývá, že realizací stavby dojde ke zlepšení podmínek silně ohrožené ještěrky obecné a slepýše křehkého, je podle žalobce mylná. Se stavbou zanikly volné plochy, které byly domovem pro plazy a obojživelníky a tvořily významnou vsakovací oblast pro povrchovou vodu v severní části chráněného území. Je iluzorní představa výskytu těchto živočichů na umělých intenzivně udržovaných plochách mezi zástavbou, kde jsou navíc rušeni obyvateli, psi a usmrcováni projíždějícími vozidly na blízkých zpevněných komunikacích. Nadto pro zjištění a prokázání veřejného zájmu na uspokojení bytových potřeb by bylo potřeba tuto potřebu dokázat – tj. zjistit, jaké jsou v daném místě a čase reálné bytové potřeby, zda jsou dostatečně uspokojovány či zda mohou být uspokojeny bydlením v jiné části Prahy, a odůvodnit, zda daný projekt investora bude zjištěné potřeby skutečně uspokojovat. Na území Prahy není druhé významnější lokality z pohledu ochrany kriticky a silně ohrožených obojživelníků a plazů, což prokazují důkazy předložené ve správním řízení a v řízení před městským soudem.

[26] Osoba zúčastněná na řízení ad 1) ve své replice k vyjádření žalobce uvedla, že žalovaný dostatečně odůvodnil, v čem veřejný zájem na uspokojování bytových potřeb naléhavě převažuje nad zájmem na ochraně přírody, protože by soukromý investor přeci nepřistoupil ke stavbě bytového komplexu, pokud by nebyla poptávka po nových bytech, proto není důvodu pro odkládání výstavby na později. Dále pak uvedla, že není třeba ani ještěrky, ani slepýše chránit, neboť se vyskytují na převážném území Prahy a jiná místa jsou pro jejich populaci příznivější, neboť jsou plně nedotčena negativními vlivy člověka. Žalovaný se dostatečně vypořádal s námitkami dr. V., jelikož uvedl, že dr. V. se vyjadřuje k vodohospodářskému řešení stavby, jímž

se zabývalo jiné řízení, a v areálu zůstane zachováno poměrně velké množství zeleně. Podle osoby zúčastněné na řízení ad 1) žalovaný taktéž řádně odůvodnil svůj závěr o neexistenci jiného uspokojivého řešení, neboť jiné pozemky osoba zúčastněná na řízení ad 1) pro účely výstavby nevlastní. Podle plánu výstavby také zřejmě dojde k rekultivaci odvodňovacího příkopu, vybudování retenční nádrže a obnově rybníčku a díky tomu může dojít k opětovnému osídlení předmětné lokality ještěrkami a slepýši.

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že oba stěžovatelé jsou podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, a svou kasační stížnost podali včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňují oba stěžovatelé námitky z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné právní posouzení věci městským soudem. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) také vůči některým závěrům městského soudu uplatňuje námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud pro uvedené důvody kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních stížností a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že ani jedna z kasačních stížností není důvodná.

[28] K procesní námitce žalobce, že žalovaného v řízení o jeho kasační stížnosti zastupuje osoba, která nemá zvláštní právnické vzdělání (Ing. M. K.), Nejvyšší správní soud uvádí, že původní podání žalobce sice bylo touto osobou podepsáno, avšak již v tomto podání bylo uvedeno, že kasační stížnost vyřizuje zaměstnanec žalovaného Mgr. P. D., a ke kasační stížnosti bylo přiloženo jeho pověření i doklady o jeho právnickém vzdělání. Žalovaný tedy k jednání za sebe v řízení před Nejvyšším správním soudem pověřil svého zaměstnance, Mgr. P. D., čímž byly zákonné podmínky splněny. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. totiž musí zaměstnanec stěžovatele, který za něj jedná nebo jej zastupuje, mít vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, přičemž pověřený zaměstnanec žalovaného jako stěžovatele tuto podmínku splňuje.

[29] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval stížnostní námitkou nepřezkoumatelnosti argumentace městského soudu v části týkající se nedostatečného vypořádání argumentů obsažených v posouzení dr. Vitvara v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že sama osoba zúčastněná na řízení ad 1) ve své kasační stížnosti i replice se závěry městského soudu k této otázce rozsáhle polemizuje, a podle Nejvyššího správního soudu městský soud řádně odůvodnil své závěry k dané otázce. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani na základě kasačních stížností, ani sám (podle § 109 odst. 4 s. ř. s.) žádné důvody pro konstatování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Naopak v předmětné otázce nedostatečného vypořádání argumentů dr. V. ze strany žalovaného se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s názorem městského soudu a rovněž dospívá k závěru o důvodnosti žalobní námitky žalobce o tom, že ani orgán I. stupně, ani žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně neodůvodnili, proč se věcně nezabývali odbornými námitkami, které vznesl žalobce a které podepřel odbornou argumentací dr. V. Nejvyšší správní soud tedy shodně jako soud městský shledává vypořádání předmětné odvolací námitky žalobce v napadeném správním rozhodnutí jako nepostačující a následnou žalobní námitku, že se žalovaný v tomto ohledu nedostatečně vypořádal s důvody odvolání, jako důvodnou.

[30] Ve správním řízení, obdobně jako v řízení soudním, je orgán veřejné moci povinen ve svých rozhodnutích náležitě, přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vypořádat námitky subjektu, který realizuje své právo na podání opravného prostředku proti rozhodnutí. Povinnost postupovat tak, aby správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,

tedy v podstatě klasická zásada materiální pravdy, prostupuje jako základní zásada činnosti správních orgánů celým správním řízením (srov. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Již prvorepubliková legislativa stanovovala, že úřad „*bledí k tomu, aby řízením byl zjištěn stav věci směřovatelný pro rozhodnutí*“ (§ 43 vládního nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n.). Těto základní zásadě správního řízení se pak žalovaný zpronevěří, pokud nevypořádá meritorně jednotlivé odborné a věcné otázky, které v řízení ze strany kteréhokoli účastníka řízení vyvstanou, a pokud se zbavuje jejich řešení odkazem na jiná řízení či jejich pomínutím. Také současná doktrína zdůrazňuje, že účastník správního řízení má právo na zjištění skutkového stavu věci a na věcné a právní posouzení skutkového stavu věci (srov. např. Svoboda, P.: Ústavní základy správního řízení v České republice: právo na spravedlivý proces a české správní řízení; Praha: Linde, 2007, s. 303 a násl.). Dále pak má každý účastník správního řízení právo na odůvodnění rozhodnutí, které obsahuje mimo jiné jasné vysvětlení toho, proč orgán přijal právě takové a ne jiné rozhodnutí a proč vyhověl nebo nevyhověl předloženým vyjádřením, důkazům a důkazním návrhům. Uvedená práva žalobce v projednávaném případě nebyla žalovaným respektována a odmítnutí žalovaného vypořádat se s argumentací obsaženou v posouzení dr. V. neobstojí.

[31] Nad rámec závěrů městského soudu Nejvyšší správní soud ze stejných důvodů, jako byly uvedeny v předchozím bodě, rovněž podotýká, že napadeným správním rozhodnutím žalovaný porušil právo žalobce na řádné vypořádání také jeho dalších odvolacích námitek, neboť žalobcovy námitky proti biologickému posouzení zpracovanému společností AQUATEST, obsažené jak přímo v podáních žalobce, tak i v závěrech předloženého posudku dr. P., žalovaný označil za irelevantní či nevznesené. Rovněž z tohoto důvodu je proto napadené správní rozhodnutí podle Nejvyššího správního soudu nezákonné.

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že již pouze výše uvedená zásadní procesní pochybení žalovaného by stačila ke zrušení napadeného správního rozhodnutí městským soudem. Nejvyšší správní soud však dále vypořádá i ostatní stížnostní námitky obou stěžovatelů.

[33] Osoba zúčastněna na řízení ad 1) spatřuje další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí městského soudu v tom, že městský soud se zabýval zejména tím, zda je v posuzovaném případě dán veřejný zájem kolidující s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, avšak stranou ponechal skutečnost, že správní orgán I. stupně jako další důvody udělení výjimky uvedl ochranu živočichů nebo jejich stanovišť a opětovné osídlení určitého území populací druhu nebo opětovné vysazení v původním areálu druhu. K tomu je podle Nejvyššího správního soudu v první řadě zapotřebí uvést, že zmíněné důvody byly uvedeny pouze ve vztahu k některým živočichům, naopak ostatních kriticky a silně ohrožených živočichů se netýkaly, a pouze argument veřejného sociálního zájmu na bydlení byl postaven vůči ochraně všech živočichů, jichž se výjimka týká. Ostatně i sám žalovaný ve své kasační stížnosti jako jeden z argumentů uvedl, že ve velice krátkém horizontu přestane být předmětné území vhodným biotopem pro chráněné druhy. Sám tedy s efektem ochrany živočichů a jejich stanovišť na dotčeném území příliš nepočítá. Věcné argumenty o tom, zda zamýšlená opatření mohou alespoň vůči některým z chráněných živočichů mít pozitivní efekt, ve správním řízení nebylo možno s ohledem na jeho výše uvedené procesní vady ani řádně objasnit.

[34] Zásadní otázkou v posuzované věci tedy zůstává, zda může být udělena výjimka odůvodněna veřejným zájmem na výstavbě bytů a absencí jiných uspokojivých řešení. Zásada ochrany veřejného zájmu neznamená, že by správní orgány měly veřejný zájem, přesněji řečeno veřejné zájmy, samy formulovat, to je zásadně úkolem moci zákonodárné. Úkolem správních orgánů je při aplikaci zákonů, které jednotlivé veřejné zájmy definují, v jednotlivých případech takto obecně formulované veřejné zájmy konkretizovat. Ústavní soud k otázce definování

veřejného zájmu ve správním řízení uvedl, že „*veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převáží nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování ...*“ (nález ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04; rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[35] Zásada ochrany veřejného zájmu spočívající v hledání a přijímání takových řešení, která jsou v souladu s veřejným zájmem, je rovněž jednou ze základních zásad správního řízení, zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Formulace „soulad přijatého řešení s veřejným zájmem“ pak znamená aplikaci ustanovení zákonů vyjadřujících obecně jednotlivé veřejné zájmy v konkrétních případech. Přitom ve správním řízení mnohdy stojí několik veřejných zájmů proti sobě (či alespoň nejsou zcela v souladu) a není možné, aby nakonec přijaté řešení bylo v souladu se všemi veřejnými zájmy, které s rozhodovanou věcí souvisejí. Dále je třeba zdůraznit, že správní orgány nemají veřejný zájem samy formulovat, to je zásadně úkolem moci zákonodárné, naopak „*úkolem správních orgánů je při aplikaci zákonů, které jednotlivé veřejné zájmy definují, v jednotlivých případech takto obecně formulované veřejné zájmy konkretizovat*“ (srov. Vedral, J.: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová – Bova Polyglon, 2012, s. 100).

[36] V posuzované věci je nesporným veřejným zájmem ochrana přírody a krajiny, což stanoví výslovně § 58 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny („*Ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem.*“), který dále uvádí, že každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona. Podle § 2 téhož zákona se ochranou přírody a krajiny rozumí v zákoně vymezená „*péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny.*“ U zvláště chráněných živočichů zákon chrání jimi užívaná sídla a jejich biotop a zakazuje škodlivě zasahovat do jejich přirozeného vývoje, mimo jiné poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stádia nebo jimi užívaná sídla (§ 50). Zákon o ochraně přírody a krajiny v § 56 odst. 2 písm. c) umožňuje povolit výjimku z uvedených zákazů mimo jiné „*v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru*“, avšak jen tehdy, pokud „*neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany*“ (§ 56 odst. 1 věta druhá). V posuzovaném případě bylo udělení výjimky žalovaným odůvodněno zejména právě tím, že onen převažující veřejný zájem v podobě důvodů sociálního charakteru, konkrétně zájem spočívající ve výstavbě bytů, převažuje nad veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, tedy zde na ochraně zvláště chráněných živočichů.

[37] Přitom přestože veřejný zájem nelze zaměňovat za zájem soukromý, zároveň se uznává, že „*veřejné zájmy jsou v řadě případů jen více či méně společnými soukromými zájmy jednotlivců a jejich skupin*“ (Vedral, J., citováno výše, s. 100). V posuzovaném případě je nesporným veřejným zájmem ochrana zvláště chráněných živočichů, neboť napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím o udělení výjimky pro soukromou společnost, která hodlá realizovat svůj investiční záměr, jehož cílem je s největší pravděpodobností její zisk. Skutečnost, že vedlejším důsledkem podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) je uspokojení bytové potřeby jejich zákazníků, ještě nemusí vytvářet odpovídající sociální veřejný zájem. Jak již uvedl Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 28. 3. 1996, sp. zn. I. ÚS 198/95, „*...ne každý kolektivní zájem lze označit jako veřejný zájem společnosti...*“. V posuzované věci žalovaný dostatečně nevysvětlil, zda se vůbec v daném případě jedná o veřejný zájem, který je předmětnou výstavbou uspokojován. I odborná literatura přitom upozorňuje, jak již bylo zmíněno výše, že „*veřejný zájem*

především nelze zaměňovat za soukromý“ (Hendrych, D. a kol.: Správní právo: obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 82).

[38] Nejvyšší správní soud ovšem zdůrazňuje, že i kdyby žalovaný přesvědčivě odůvodnil, že stavební činnost osoby zúčastněné na řízení ad 1) je skutečně prováděna ve veřejném zájmu, bylo by třeba vycházet z toho, že veřejný zájem je kategorie, „*kteřá má u každého rozhodnutí svůj konkrétní obsah, jenž je spojen s okolnostmi řešeného případu*“. Je proto nezbytné, „*aby veřejný zájem byl správním orgánem výslovně formulován ve vztahu ke konkrétně řešené záležitosti. Je třeba jej vyvodit z právní úpravy a jejích důležitých částí, z právní politiky a posouzením různých hodnotových hledisek podle úkolů správy v příslušných oblastech (sociální, kulturní, ochrany životního prostředí apod.)*“ (Hendrych, D., citováno výše, s. 83 a s. 358).

[39] Nejvyšší správní soud již v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí, v němž se zabýval problematikou povolení výjimky ze zákona o ochraně přírody a krajiny v případě výstavby dálnice, výslovně požadoval, aby při vážení kolize veřejného zájmu na výstavbě této dálnice a veřejného zájmu na ochraně zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů došlo k „*posouzení, zda navrhovaná trasa dálnice představuje optimální řešení pro ochranu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů*“ (rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010 - 323; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obdobně ve vztahu k jinému rozhodnutí žalovaného dříve judikoval i Městský soud v Praze, který dospěl k závěru, že výrazná převaha jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny může být dána pouze tam, kde jiný veřejný zájem nemůže být uspokojen jinak, tedy aniž by došlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů, popř. byl takový zásah minimalizován. Je přitom povinností správního orgánu posoudit důsledky škodlivosti stavebního zásahu ve vztahu ke konkrétním ohroženým druhům a posoudit konkrétní skutečnosti ve větší míře, a to v souvislosti, resp. v návaznosti na existenci výrazně převažujícího jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2006, č. j. 11 Ca 41/2006 - 61).

[40] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud shledal, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, v čem spatřuje naléhavý veřejný zájem na výstavbě bytů v příslušné lokalitě, kde tato výstavba zasahuje do ochrany zákonem zvláště chráněných druhů, a to způsobem, který zvolila osoba zúčastněná na řízení ad 1). Pokud by pak snad i existoval naléhavý veřejný zájem na výstavbě bytů, nebylo prokázáno, že jej nelze uspokojit jiným řešením, které by realizovalo požadovaný záměr na výstavbě bytů a současně minimalizovalo případný zásah do zákonné ochrany zvláště chráněných druhů živočichů.

[41] V případě vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, obdobně jako v případě kolize základních práv, musí správní úřad totiž nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro.

[42] Žalobou napadené správní rozhodnutí však náležitě odůvodnění, zda a proč je výstavba v předmětné lokalitě veřejným zájmem a jak žalovaný vážil zájem na výstavbě bytů a veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných druhů živočichů, neobsahuje, a proto výjimka jím udělená nespĺňuje zákonné požadavky.

[43] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný a nejsou žádné důvody, pro něž by bylo namístej jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení; proto obě kasační stížnosti jako nedůvodné zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[44] O nákladech řízení o kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, a to ani žalovaný, ani osoba zúčastněná na řízení ad 1), neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalobce jako účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce se svým podáním ze dne 27. 11. 2012 vyjádřil k návrhu osoby zúčastněné na řízení ad 1) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 As 65/2012 - 86, zamítnut. Dále se žalobce jedním podáním ze dne 28. 12. 2012 rozsáhle vyjádřil k oběma kasačním stížnostem (žalovaného i osoby zúčastněné na řízení ad 1). Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a podle § 11 odst. 2 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu přiznal žalobci odměnu za jeden a půl úkonu právní služby a dvakrát režijní paušál vůči osobě zúčastněné na řízení ad 1), tedy celkem 3750 Kč, a odměnu za jeden úkon právní služby a jedenkrát režijní paušál vůči žalovanému, tedy celkem 2400 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem DPH, proto Nejvyšší správní soud částku náhrady nákladů řízení o tuto daň nezvyšoval. K náhradě nákladů řízení pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení zpravidla právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení ad 2) nemá v tomto řízení před Nejvyšším správním soudem právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu